

LBRIS

We know
books

CLIVE CUSSLER

ȘI JUSTIN SCOTT

Sabotorul

editura rao

12 DECEMBRIE 1934

GARMISCH-PARTENKIRCHEN

DEASUPRA STRATULUI DE ZĂPADĂ, Alpii germani mușcau din cer precum fălcile unui carnivor de demult. Norii de furtună treceau peste piscurile bătute de vânturi, iar stâncile zimțate păreau că se mișcă, de parcă bestia stătea să se trezească. Doi bărbați nu prea tineri, dar în putere priveau de la balconul unui hotel destinat schiorilor, mistuiți de o senzație trepidantă de anticipare.

Hans Grandzau era un ghid a cărui față părea la fel de colțuroasă precum vârfurile munților. Purta pe chip cei șazeci de ani în care traversase pantele înghețate. Cu o seară înainte se jurase că vântul avea să își schimbe direcția spre est. Frigul aspru, siberian, avea să stârnească fuioarele de aer umed de pe Mediterana și să le preschimbe în ninsoare.

Bărbatul căruia Hans îi promitea zăpadă era un american înalt, cu fire argintii în mustață și în părul blond. Purta un costum din stofă de Norfolk, o pălărie călduroasă de fetru și un fular de la Universitatea Yale cu emblema Colegiului Branford. Era îmbrăcat ca orice alt turist bogat, venit în Alpi pentru sporturile de iarnă. Dar ochii lui se fixau cu o intensitate albastră, glacială, asupra unui castel de piatră aflat la șaisprezece kilometri dincolo de valea colțuroasă.

Castelul domina de o mie de ani viroaga izolată. Era aproape îngropat sub zăpezi și ascuns în mare parte de umbra piscurilor de deasupra. La câțiva kilometri în vale era un sat, iar urcușul până

la castel era prea lung și prea abrupt să poată fi făcut cu ușurință. Americanul privea cum un fuior de fum se furișa spre castel. Era prea departe ca să vadă locomotiva de la care venea, dar știa că acolo era calea ferată care trecea granița spre Innsbruck. „Un cerc complet“, se gândi el înverșunat. Crima începuse lângă o cale ferată din munți în urmă cu douăzeci și șapte de ani. În seara aceea avea să se termine într-un fel sau altul, tot lângă o cale ferată din munți.

– Ești sigur că te simți în stare? întrebă ghidul. Urcușul e abrupt. Vântul are să fie tăios ca un paloș.

– Sunt în formă, la fel ca tine, bătrâne.

Ca să îl încurajeze pe Hans, îi spuse că se pregătise înainte, făcând camping cu trupele de schi din Norvegia și legându-se neoficial de o unitate din Armata Statelor Unite ca să își perfecționeze abilitățile necesare unui război purtat în munți.

– Nu știam că trupele americane fac exerciții militare în Norvegia, spuse bășos neamțul.

Americanul zâmbi șters, iar ochii lui albaștri căpătară o nuanță de violet.

– Doar pentru cazul în care trebuie să ne întoarcem aici și să mai punem capăt vreunui război.

Hans răspunse cu un rânjel sinistru. Americanul știa că era mândru veteran al Alpenkorp, divizia germană de elită din zona muntoasă, formată de împăratul Wilhelm în timpul Războiului Mondial dintre anii 1914-1918. Însă nu era prieten cu naziștii care obținuseră de curând controlul asupra guvernului german și amenințau să arunce Europa într-un nou război.

Americanul privi în jur ca să se asigure că erau singuri. O cameristă în vârstă, îmbrăcată cu rochie neagră și șorț alb, împingea un aspirator pe hol, în spatele ușilor de la balcon. Așteptă până plecă femeia, apoi strânse în palma lui mare o punguță de piele cu mone-de de aur de câte douăzeci de franci elvețieni și i-o întinse ghidului.

– Plata întregă în avans. Ne-am înțeles să mă lași și să te întorci acasă dacă nu pot ține pasul. Tu iei schiurile. Ne întâlnim la sistemul de tragere.

Se întoarse grăbit în camera lui luxoasă cu lambriuri de lemn, de unde priveliștea de afară părea și mai friguroasă din pricina

covoarelor moi și a focului care trosnea în șemineu. Se schimbă repede în pantaloni din gabardină, rezistenți la apă, pe care îi vâri în șosete groase de lână, apoi în cizme cu șireturi, îmbracă două pulovere subțiri de lână, o vestă de piele antivânt și o geacă de gabardină până la șolduri, pe care o lăasă descheiată.

Jeffrey Dennis bătu la ușă și intră. Era un agent tânăr și calm de la biroul din Berlin; purta o pălărie tiroleză de care își cumpărau turiștii. Jeffrey era isteț, zelos și organizat. Dar nu îi plăcea să stea în aer liber.

– Tot nu ninge?

– Dă-le tuturor undă verde, îi spuse bărbatul mai în vârstă. Într-o oră n-ai să-ți mai vezi nici vârful nasului.

Dennis îi întinse un rucsac mic.

– Actele pentru dumneavoastră și pentru... *bagaj*. Trenul va trece granița în Austria la miezul nopții. Veți fi așteptat la Innsbruck. Pașaportul ar trebui să fie bun până mâine.

Bărbatul mai vârstnic privi pe fereastră spre castelul îndepărtat.

– Soția mea?

– E în siguranță la Paris. La hotelul George al V-lea.

– Mesajul?

Tânărul îi dădu un plic.

– Citește-l.

Dennis citi cu voce monotonă:

– „Mulțumesc, dragul meu, pentru cea mai frumoasă aniversare posibilă a celor douăzeci și cinci de ani împreună.“

Celălalt bărbat se relaxă vizibil. Acesta era codul pe care îl alesese ea, făcându-i semn cu ochiul, cu două zile mai înainte. Îi oferise un alibi, o a doua lună de miere romantică, în cazul în care îl recunoștea cineva și îl întreba dacă se afla acolo cu afaceri. Acum era departe, în siguranță. Timpul pentru ascunzișuri trecuse. Se apropia furtuna. Luă plicul și îl apropie de flăcările din șemineu. Verifică atent pașaportul, vizele și permisele de trecere a graniței.

– Pistolul?

Era compact și ușor. Dennis spuse:

– E noul pistol automat pe care îl folosesc polițiștii nemți când lucrează sub acoperire. Dar pot să vă fac rost de un revolver de serviciu dacă vă simțiți mai confortabil cu o armă mai veche.

Ochii albaștri, care priveau din nou castelul de dincolo de valea întunecată, se întoarseră către bărbatul mai tânăr. Fără să se uite în jos la mâini, americanul înalt îndepărtă revista, verifică să fie goală camera cartușului, apoi începu inspecția pistolului Walther PPK, înlăturând piedica și scoțând arcul și resortul de pe țevă. Făcu toate astea în douăsprezece secunde. Continuând să-l privească în ochi pe curier, reasamblă pistolul în zece secunde.

– Ar trebui să funcționeze.

Tânărul începu să priceapă că se afla în prezența măreției. Înainte să se poată opri, puse o întrebare potrivită mai degrabă pentru un băiețuș:

– Cât trebuie să exersezi ca să ajungi să faci așa ceva?

Un zâmbet surprinzător de călduros apără pe figura severă și americanul vorbi cu blândețe și umor:

– Exersează noaptea, Jeff, în ploaie, când cineva trage spre tine și ai să înveți foarte repede.

NINGEA abundent când ajunse la cablul de remorcare și abia mai vedea creasta din vârful pârtiei de schi. Piscurile stâncoase care se înălțau în spate erau invizibile. Ceilalți schiori erau încântați, înghesuindu-se să apuce frânghia pentru încă o tură înainte ca furtuna iminentă să îi forțeze pe ghizi să închidă pârtiile din motive de siguranță. Hans își luase schiuri din cel mai nou model, cu margini de oțel prinse de lemn cu nituri.

– Se întetește vântul, spuse el ca o justificare pentru margini. E gheață pe vârfuri.

Își înfășurară picioarele în legăturile flexibile, prinzându-le de călcâie, își puseră mânușile și apucară bețele, strecurându-se prin mulțimea răsfirată spre frânghia dată pe după bobina întoarsă de motorul zgomotos de tractor. Apucară strâns de frânghie. Cablul le smuci brațele și cei doi bărbați porniră la deal; era o imagine tipică unei stațiuni elegante – un american bogat în căutarea aventurii

spre sfârșitul vârstei mijlocii și antrenorul lui privat, destul de bătrân și de înțelept ca să îl aducă în siguranță înapoi la hotel în timp util pentru cină.

Vântul sufla cu putere în vârful crestei, schimbându-și direcția. Rafalele răscoleau zăpada din toate direcțiile. La început nu se vedea mai nimic dincolo de câțiva schiori care stăteau la rând să coboare pe pârtie. Apără imediat imaginea hotelului, mititel ca o casă de păpuși la capătul pârtiei, cu piscuri înalte care se înălțau în spate. Hans și americanul se îndepărtară de mulțime cu ajutorul bețelor. Deodată, când nimeni nu putea să îi vadă, trecură peste creastă și se avântară pe cealaltă coastă.

Schiurile brăzdau urme proaspete în pulberea neatinsă.

Strigătele schiorilor și zumzăitul motorului de tragere a frânghiei încetară brusc. Ninsă se așternea tăcută pe îmbrăcămintea de lână. Era așa de liniște încât auzeau sâsâitul lemnului cu margini de metal brăzdând suprafața ninsă, dar și propria răsufare, și bătăile inimii. Hans coborî în față peste un kilometru și jumătate și se opri într-un adăpost format de un afloriment stâncos. Scoase de acolo o sanie ușoară, improvizată.

Era făcută dintr-o targă Robertson, o lectică din lemn de frasin, fag și pânză menită să se înfășoare strâns pe un marinar rănit ca să îl imobilizeze și să poată fi transportat pe scările înguste și abrupte ale unui vapor. Brancarda era prinsă de o pereche de schiuri și Hans o trăgea cu o sfoară legată în jurul taliei. Merse înainte încă un kilometru și jumătate pe o pantă mai domoală. Ajunși la poalele unui povârniș abrupt, își puseră piei de focă pe schiuri. Perii acestora, întorși cu fața în jos, le ofereau aderența necesară urcușului.

Ninsă era tot mai deasă. Abia aici începu Hans să-și merite banii. Americanul se putea orienta cu busola la fel de bine ca oricine altcineva. Dar nicio busolă nu îi oferea garanția că nu avea să se abată din drum, izbit de vânt și dezorientat din pricina amestecăturii nebunești de unghiuri abrupte. Dar Hans Grandzau, care schia pe acești munți de când era copil, știa unde se află după înclinarea unei pante oarecare și după felul cum vântul sufla altfel din cauza ei.

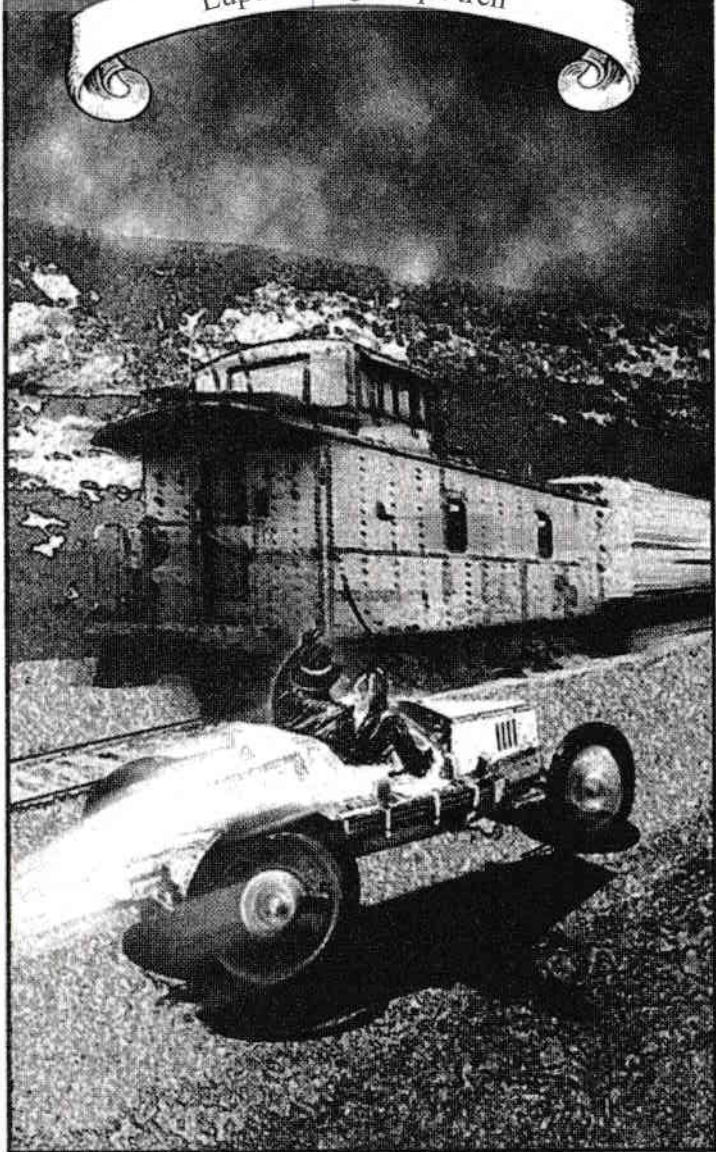
Urcau kilometri întregi și schiau din nou la vale, apoi urcau din nou. Deseori erau nevoiți să se oprească pentru odihnă sau ca să îndepărteze gheața de pe pieile de focă. Era aproape întuneric când ninsoarea se potoli brusc pe o creastă. Americanul văzu dincolo de ultima vale o singură fereastră luminată la castel.

– Dă-mi sania, spuse el. De aici mă descurc singur.

Ghidul îi auzi hotărârea din glas. Nu lăsa loc de discuții. Îi dădu sfoara de la sanie și-i strânse mâna, apoi îi ură noroc și se îndreptă spre satul din vale, lăsând o urmă șerpuită în întuneric.

Americanul se îndreptă către lumină.

ARTILERIA PROLETARIATULUI

1

21 SEPTEMBRIE 1907
CASCADA RANGE, OREGON

POLIȚISTUL DE LA TRANSPORTURI FERROVIARE urmărea cum intra schimbul de noapte în gura zimțată a tunelului și se întreba ce foloase scotea compania Southern Pacific de la un miner chior, încrâncenat și care șchiopăta cu piciorul țeapăn. Partea din față a salopetei și cămașa din flanel erau zdrențuite, iar cizmele subțiate ca foaia de hârtie. Borul pălăriei turtite de fetru era lăsat în jos ca la clownii de la circ și ciocanul de oțel al bietului amărât atârna din mânășă de parcă era prea greu de ridicat. Ceva era suspect acolo.

Polițistul era un bețiv cu fața așa de umflată de rachiu încât nu i se mai vedeau ochii de fălci. Dar erau niște ochi pătrunzători, încă ageri și animați în mod miraculos de speranță și amuzament – deși decăzuse atât de mult încât lucra pentru cel mai disprețuit departament de poliție din țară. Păși în față, pus pe investigat. Dar, chiar în clipa aceea, un băiat tânăr, un nătâng nevinovat, proaspăt venit de la țară, luă ciocanul bătrânului miner ca să îl care în locul lui. Celălalt părea mult mai în vârstă decât era de fapt și complet inofensiv din pricina gestului de bunătate, a șchiopătăturii și a peticului de pe ochi. Dar nu era chiar inofensiv.

Drept în față se vedeau două găuri în partea laterală a muntelui, tunelul feroviar principal și, undeva în apropiere, un tunel mai mic, „deschizător de drumuri“, „găurit“ inițial ca să exploreze ruta, să ventileze aer proaspăt și să se poată scurge apa prin el. Tunelurile

erau încadrate de cărăuțe din bârne, încastrate în piatră, ca să nu cadă stâncile peste oameni și peste cărucioarele culbutoare aflate într-un permanent du-te-vino.

Cei din schimbul de zi se împleticeau spre ieșire; epuizați, oamenii se îndreptau spre trenul care îi ducea la bucătăria de campanie din tabără. O locomotivă pufăia în apropiere, trăgând vagoane pline de traverse. Mai erau și căruțe cu marfă trase de echipaje de câte zece măgari, drezine de mână împinse de-a lungul saboților de deraiere și nesfârșiți nori de praf. Locul spre care se îndreptau era îndepărtat, la distanță de două zile de mers cu trenul de la San Francisco pe rute ocolite, în condiții grele. Dar nu era un loc izolat.

Liniile de telegraf, prinse pe stâlpi șubrezi, făceau legătura între Wall Street și gura tunelului. Așa se transmiteau veștile sumbre despre panica financiară care zguduia New Yorkul la aproape 5 000 de kilometri distanță. Bancherii din Est, patronii căilor ferate, erau înspăimântați. Bătrânul știa că firele scăpărau de cerințe contradictorii. Se cerea urgentarea construcției trecătorii Cascades, o linie ferată expres, de importanță crucială, între San Francisco și nordul țării. Sau închiderea ei.

Bătrânul se opri chiar în fața gurii tunelului ca să se uite în sus, spre munte, cu ochiul sănătos. Fortificațiile de la Cascade Range străluceau roșiatice în lumina soarelui aflat la asfințit. Le privi ca și cum voia să își amintească în ce fel arăta lumea înainte să fie înghițit de tunelul întunecos în adâncimile lui de piatră. Împins de omul din spatele lui, frecă peticul de la ochi, de parcă retrăia momentul pierderii mistuitoare. Când îl atinse, făcu o mică deschizătură pentru al doilea ochi, care era și mai ager decât primul. Polițistul feroviar, care arăta doar un pic mai presus decât copoii obișnuiți și întârziată mintal, încă îl privea neîncrezător.

Minerul era un om cu mult sânge rece. Avea suficient curaj să rămână ferm pe poziție, precum și nerușinarea apatică de a îndepărta suspiciunile, prefăcându-se neînfricat. Ignorându-i pe muncitorii care se împingeau pe lângă el, privi în jur ca și când era brusc uimit de spectacolul tot mai mare al noii căi ferate ce sfredelea muntele.

Era, într-adevăr, uimit de așa o inițiativă. Întregul demers, care presupunea munca a mii de oameni, se sprijinea pe o structură simplă, aflată la picioarele lui. Două șine metalice erau prinse în cuile de traverse de lemn, la distanță de 1,4 metri. Legăturile erau bine fixate pe un terasament de balast din pietriș. Combinația asta forma un leagăn zdravăn care putea să reziste locomotivelor de sute de tone ce goneau cu 1,5 kilometri pe minut. Repetate la intervale de 1,5 kilometri – 2 700 de legături, 352 de bucăți de șină, 60 de butoaie de crampoane –, acestea formau o autostradă netedă de oțel, aproape fără frecare, care putea continua la nesfârșit. Șinele treceau peste terenul accidentat, agățându-se de tăieturile înguste, doplite în laturile curbate ale pantelor aproape verticale, sărind peste defileuri pe postamente ghimpate și săpând galerii prin stâncă.

Dar munții o făceau să pară neînsemnată, să arunce în derizoriu minunea tehnicii moderne și a exploatării sărguincioase. Și nimeni nu știa mai bine decât el cât de fragil era totul.

Se uită la polițist, care între timp devenise atent la altceva.

Echipa din schimbul de noapte dispăru în gaura scobită în stâncă. Apa gâlgăia la picioarele lor în timp ce treceau prin nenumăratele galerii susținute de piloni de lemn. Bărbatul șchiop rămase în urmă, însoțit de flăcăul masiv care îi căra ciocanul. Se opriră după vreo nouăzeci de metri în dreptul unui tunel lateral și stinseră lămpile cu acetilenă. Singuri pe întuneric, se uitară la lămpile celor care se îndepărtau. Apoi continuară drumul prin tunel, pipăind prin șase metri de rocă, până intrară în tunelul-pionier paralel. Era îngust, mai bolovănos decât intrarea principală, iar tavanul era coborât din loc în loc. Se ghemuiră și merseră mai departe, tot mai adânc în munte, aprinzând din nou lămpile când știau că nu îi mai vedea nimeni.

Bătrânul șchiopăta mai repede acum, făcând lumina să danseze pe perete. Brusc, se opri și își trecu mâna peste un filon denivelat în piatră. Tânărul îl privea și se întreba – nu pentru prima oară – ce anume îl făcea pe bătrân să lupte pentru cauză când cei mai mulți oameni betegi, așa ca el, și-ar fi petrecut timpul într-un balansoar. Dar cum putea să o pățească punând prea multe întrebări în taberele de muncitori, își păstră nedumerirea pentru sine.

Bătrânul spunea doar atât cât să inspire încrederea voluntarilor recrutați de el. Fermierul care îi căra ciocanul își imagina că dă o mână de ajutor unui șindrilă din Puget Sound, acolo unde sindicatul pornise o grevă generală din cauza căreia toată industria de șindrilă din lemn de cedru era blocată, dar pe care producătorii exploatare a anihilaseră cu ajutorul spărgătorilor de grevă. Era exact răspunsul pe care un pui de anarhist aștepta să îl audă.

Recrutul dinaintea lui credea că bătrânul e din Idaho și că fugise de războaiele minelor de la Coeur d'Alene. Următorul avea impresia că luptase pentru cauză, organizându-i pe Wobblies¹ la Chicago. Cum își pierduse ochiul? În același loc în care devenise șchiop, pierzând vremea cu spărgătorii de grevă din Colorado City sau muncind pe post de gardă de corp pentru „Big Bill“ Haywood, de la Federația Minerilor din Vest, ori poate fusese împușcat când guvernatorul chemase Garda Națională. Diplome în rame aurite pentru cei care sufereau de foame ca să clădească o lume mai bună și aveau curajul să lupte pentru asta.

Bărbatul masiv scoase o daltă de un metru și o ținu nemișcată, în timp ce bărbatul cu peticul pe ochi o propti până când daltă fu bine fixată în granit. Apoi îi dădu ciocanul înapoi.

– Poftim, Kevin! Mișcă-te repede!

– Ești sigur că dacă distrugem tunelul acesta nu îi rănim pe băieții care lucrează în galeria principală?

– Pe viața mea! Sunt șase metri de granit solid între ei și noi.

Povestea lui Kevin era una obișnuită în Vest. Trebuia să devină fermier, dar banca îi luase familiei lui pământul, iar el muncise în minele de argint până când fusese concediat pentru că vorbea în favoarea sindicatului. Luase bătaie de la poliția feroviară pentru că mergea cu marfarele prin toată țara, căutând de lucru. Când luptase pentru salarii mai mari, fusese atacat de spărgătorii de grevă cu cozi de topor. Erau zile când îl durea capul așa de tare încât nici nu putea să gândească. Cel mai rău era în nopțile când îl apuca disperarea că

¹ Muncitori Industriali ai Lumii – sindicat internațional al muncitorilor, format în 1905 (n.tr.)

nu avea să își găsească vreodată o slujbă stabilă sau un loc în care să doarmă, darămite să întâlnească o fată și să își întemeieze o familie. Într-o astfel de noapte fusese sedus de visul anarhistului.

Dinamita, „artileria proletariatului“, avea să construiască o lume mai bună.

Kevin manevra cu greu barosul cu amândouă mâinile. Înfipse daltă la vreo 30 centimetri. Se opri să își tragă sufletul și se plânse de unealtă.

– Nu mă pot obișnui cu ciocanele astea de oțel. Ricoșează prea mult. Mie-mi place fonta veche.

– Folosește-te de ricoșeu. Cu o grație surprinzătoare, ologul cu peticul pe ochi luă barosul și îl manevră cu ușurință, folosindu-și încheieturile puternice să îl lege în aer, să îl tragă înapoi cu o mișcare fluidă și să îl coboare cu putere peste daltă. Fă-l să te ajute. Poftim, termină tu... Bine! Foarte bine!

Săpară o gaură de un metru în piatră.

– Dinamita, spuse bătrânul care îl lăsase pe Kevin să care toate lucrurile compromițătoare în cazul în care i-ar fi percheziționat poliția feroviară. Kevin scoase din cămașă trei bețe de culoare roșu-închis. Pe fiecare dintre ele era înscris cu cerneală neagră numele producătorului, VULCAN. Ologul le puse unul după altul în gaură.

– Amorsa.

– Ești absolut sigur că nu rănim niciun muncitor?

– Garantat.

– Cred că nu m-ar deranja să-i spulber pe șefi, dar oamenii ăia de acolo sunt de partea noastră.

– Chiar dacă nu o știi încă, spuse ologul cinic.

Atașă amorsa care avea să detoneze cu destulă forță ca să facă dinamita să explodeze.

– Fitulul!

Kevin desfășură cu grijă fitilul ascuns în pălărie. 90 de centimetri de fir de călți impregnat cu praf de pușcă pulverizat avea să ardă în nouăzeci de secunde – 30 de centimetri în jumătate de minut. Bătrânul întinse 3,35 metri de fitil ca să aibă la dispoziție cinci minute pentru a se retrage într-un loc sigur. Cei 30 de centimetri în plus se adăugau pentru variațiile de consistență și umezeală.